

Ayının Minik Öğretmeni

Jane MEADOW

Ayının Minik Öğretmeni

Jane MEADOW

Yemyeşil ormanın kalbinde, uzun ağaçların fısıldadığı ve güneş ışığının yaprakların üzerinde dans ettiği yerde, Bruno adında kocaman kahverengi bir ayı yaşırdı. Sıcacık, tüylü kürkü, yuvarlak koyu kehribar gözleri ve mutlu olduğunda seğiren büyük siyah bir burnu vardı. Bruno arkadaş edinmeyi çok severdi. Her sabah kocaman bir gülümsemeyle uyanır ve ormanda yankılanan gümbür gümbür bir 'Merhaba!' derdi.

Bruno tanıştığı herkesle arkadaş olmak istiyordu, ama gürültülü, gümbür gümbür selamları hayvanları korkutup kaçırıyordu. Tavşan Rosie'nin yonca kemirdiğini görünce, 'Günaydın, Rosie!' diye kükredti. Rosie'nin uzun kulakları havaya dikildi ve bacakları onu taşıyabildiğince hızlı zıplayıp kaçtı. Bruno'nun büyük siyah burnu sarktı. 'Neden herkes kaçıyor?' diye iç çekti.

Bir gün Maisie adında minik bir fare yosunlu bir kütüğün üzerinden izliyordu. Küçük kırmızı bir atkı takmış, meşe palamudu kabuğundan bir çanta taşıyordu. Bruno'nun üzgün yüzünü görünce seğirtip yanına geldi. 'Arkadaş edinmene yardım edebilirim,' diye usulca ciyakladı. Bruno yuvarlak kehribar gözlerini kırıştırdı. 'Sen mi? Sen çok küçüksün!' Maisie gülümsedi. 'Küçük olmak, sana büyük şeyler öğretemeyeceğim anlamına gelmez.'

Maisie Bruno'nun kalın patisine tırmandı ve ona baktı. 'Önce,' dedi, 'yumuşak adımlarla yürümeyi öğrenmelisin. Büyük patilerin yeri gök gürültüsü gibi sarsıyor.' Bruno patilerini yükseğe kaldırıp tüy gibi yere koymayı çalıştı. İlk başta sallandı ve bir köke takılıp tökezledi. Ama denemeye devam etti ve kısa süre sonra adımları yağan kar kadar sessiz oldu.

Sonra Maisie Bruno'ya sakın bir ses kullanmayı öğretti. 'Selamların gürleyen bir şelale gibi,' diye açıkladı. 'Bunun yerine hafif bir esinti dene.' Bruno derin bir nefes aldı ve fısıldadı: 'Merhaba, küçük dostlar.' Sesi hâlâ gürültülüydü ama çok daha yumuşaktı. Maisie minik patilerini cıvrıttı. 'Bu daha iyi! Artık hayvanlar senin iyiliğinden ürkmeyecek.'

Sonra Maisie, 'Ayrıca dikkatle dinlemelisin,' dedi. Bruno kaşlarını çatı. 'Dinlemek mi? Ama ben konuşmayı severim!' Maisie başını salladı. 'Dostluk bir dans gibidir. Bazen sen yönetirsin, bazen takip edersin. Dinlediğinde, önemseddiğini gösterirsin.' Bruno hiç kıpırdamadan oturdu ve rüzgârı, kuşları ve yaprakların hışırtısını dinledi. Daha önce hiç fark etmediği minik sesleri duymaya başladı.

Son ders başkalarına alan tanımakla ilgiliydi. 'Kocaman ayı sarılmaların bir mağara gibi hissettirebilir,' dedi Maisie usulca. 'Önce hayvanların sana gelmesine izin ver.' Bruno başını salladı. Birkaç adım geride durup beklemeyi çalıştı. Bu kadar sessiz ve hareketsiz olmak tuhaf hissettiriyordu, ama minik öğretmenine güveniyordu. 'Bunu yapabilirim,' dedi kendi kendine.

Ertesi sabah Bruno tavşan Rosie'yi yine gördü. Bu kez yumuşak adımlarla yürüdü ve epeyce uzakta durdu. 'Merhaba, Rosie,' dedi en yumuşak sesiyle. Rosie'nin kulakları seğirdi. Bruno'ya, sonra aralarındaki boşluğa baktı. Yavaşça biraz daha yaklaştı. Bruno'nun kalbi sevinçle takla attı. Hiç kıpırdamadan durdu ve seçimi Rosie'ye bıraktı.

Rosie yaklaştı, ta ki Bruno'nun tam önüne gelene kadar. 'Sesin artık güzel,' dedi utangaçça. 'Biraz yonca paylaşmak ister misin?' Bruno'nun kocaman gülümsemesi geri döndü, ama sesini yumuşak tuttu. 'Çok isterim,' diye fısıldadı. Birlikte oturup yonca kemirdiler ve Bruno, Rosie'nin gününü anlatışını dinledi.

Yukarıda, Oliver adlı baykuş bir daldan izliyordu. Minik yuvarlak gözlükler takmıştı ve altın rengi gözleri bilgece kırışıyordu. 'Aferin, Bruno,' diye usulca öttü. 'Dostluğun sırrını öğrenmişsin.' Bruno yukarı baktı ve başını salladı. 'Bana Maisie öğretti,' dedi. 'O küçük ama çok bilge.' Oliver tüylerini kabarttı ve gülümsedi.

Ormanda ayı Bruno'nun deđiřtiđi haberi yayıldı. Hayvanlar meraklandı. Bir sincap bir ağacın arkasından baktı, bir kirpi bir çalının yanında açıldı. Bruno her birini yumuşak bir sesle ve bolca alan tanıyarak selamladı. 'Merhaba, küçük dostlar,' dedi. 'Burada hoş geldiniz.' Hayvanlar tek tek yaklařtı, korkuları eriyip gitti.

Maisie Bruno'nun yaprak bileziğinden izliyordu; orası onun en sevdiği tünek olmuştu. 'Görüyor musun?' diye ciyakladı. 'İyilik bir tohum gibidir. Ona yer açtığında büyür.' Bruno yakınlarda toplanan hayvanlara baktı. Yuvarlak kehribar gözleri mutlulukla parladı. 'Teşekkürler, Maisie,' dedi. 'Sen bütün ormandaki en iyi minik öğretmensin.'

O günden sonra Bruno'nun birçok arkadaşı oldu. Ağaçların arasında saklambaç oynadılar ve derenin kenarında meyveleri paylaştılar. Bruno her zaman yumuşak yürümeyi, sakın konuşmayı, dikkatle dinlemeyi ve başkalarına alan tanımayı hatırladı. Ve ormana yeni bir hayvan geldiğinde, Bruno gülümseyip şöyle derdi: 'Merhaba, küçük dost. Acele etme.'

Tavşan Rosie, Bruno'nun en yakın arkadaşlarından biri oldu. Bruno yumuşak, gürültülü sesiyle hikâyeler anlatırken onun büyük patisinde oturmayı çok sevdi. 'Sen büyük, sıcak bir kaya gibisin,' dedi bir gün. Bruno kısık bir kahkaha attı. 'Sen de minik, zıplayan bir bulut gibisin,' diye yanıtladı. İkisi de güldü ve orman da onlarla birlikte gülüyor gibiydi.

Baykuş Oliver sık sık onların buluşmalarına katılır, alçak bir dala tüneyip bilgece öğütler verirdi. 'Dostluk başkalarını düşünmekle başlar,' dedi bir akşam güneş batarken. 'Başkalarını düşündüğünde, sevince yer açarsın.' Bruno başını salladı ve hâlâ kırmızı atkısını takan Maisie, bileziğinden minik bir selam verdi. Bütün hayvanlar aynı fikirdeydi.

Ve böylece, uzun ağaçların fısıldadığı yemyeşil ormanda, ayı Bruno dostluğun iyilikle, dinlemekle ve saygıyla başladığını öğrendi. Minik öğretmeni Maisie ona en büyük ayının bile en küçük arkadaşından öğrenebileceğini göstermişti. Ve Bruno her gün nazik olmayı çalıştı, çünkü yumuşak bir kalbin en iyi arkadaşları kazandırdığını biliyordu.